

Arrest

nr. 82 380 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Oekraïense origine te zijn. U bent afkomstig uit Tbilissi (Georgië) waar u ook woont. U bent voor de kerk getrouwd met Z.S. (...) (O.V. X) met wie u twee minderjarige kinderen heeft: N.(...) (O.V. X) en S.S.(...) (O.V. X).

U bent uit uw land gevlucht omwille van de problemen van uw man met de SOD van Georgië. Uw man ontvangt dreigtelefoons van de SOD. Op een bepaald moment trekt uw man daarom naar Oekraïne. Terwijl hij daar is, krijgt u een dreigtelefoon van ene Z.(...), een medewerker van de SOD.

Op 16 maart 2010 wordt uw man geslagen maar komt hij op eigen kracht terug thuis. In datzelfde jaar merkt u ook dat een auto van de SOD voor uw appartement staat. Op 7 februari 2011 wordt uw man meegenomen en wordt hij een tweede keer geslagen. Uw schoonvader brengt uw man terug thuis. Vanaf maart-april 2011 gaat hij op verschillende adressen wonen, bij familieleden. In de zomer van 2011 (juni-juli) trouwen jullie voor de kerk. Vanaf dat moment gaat u met de kinderen bij uw schoonmoeder wonen. In die periode heeft u nog vaak telefonisch contact met uw man en komt hij soms nog langs bij u en de kinderen.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 1 november 2011. U legt dezelfde reisroute af als uw man. Vanuit Georgië brengt uw schoonvader jullie naar Armenië waar jullie het vliegtuig nemen naar Oekraïne. Van daar gaan jullie naar België waar jullie op 15 november 2011 aankomen en de volgende dag asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw interne Georgische identiteitskaart voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U verklaart dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw man en dat u persoonlijk geen problemen had in uw land (CGVS p. 4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"U verklaart dat u vreest naar de gevangenis gestuurd te worden bij een eventuele terugkeer naar Georgië of dat de politie u zou bedreigen met een geweer omdat u informatie heeft over de oppositie in uw land (CGVS p. 10). Het Commissariaat-generaal hecht echter geen enkel geloof aan uw asielrelaas.

Ten eerste blijft u over een aantal essentiële elementen uit uw asielrelaas bijzonder vaag en legt u er tegenstrijdige verklaringen over af. Zo verklaart u dat u op 16 maart 2010 een aantal uur werd meegenomen door medewerkers van de speciale operationele dienst (SOD) waarbij u valselijk beschuldigd werd van druggebruik. Tijdens uw vasthouding werd u opgedragen met hen mee te werken door hen informatie over de oppositie door te spelen. Aangezien u op de luchthaven werkt, vroegen ze u te melden welke vluchten politieke opposanten namen (CGVS p. 10-11). Als u gevraagd wordt welke namen op de passagierslijst ze van u wilden, verklaart u bij wijze van voorbeeld 'dat L. G. (...) bijvoorbeeld naar Wenen of München vliegt'. Als u daarop gevraagd wordt of ze concrete namen genoemd hebben van wie u in de gaten moest houden, antwoordt u 'op 16 maart 2010 hebben ze dat niet gevraagd, maar als ze het zouden vragen, zouden ze het me zeggen'. Gevraagd of ze dat ooit concreet gevraagd hebben, antwoordt u 'ja, een poging deden ze'. Als u daarop nogmaals gevraagd wordt wie u concreet in de gaten moest houden, herhaalt u nogmaals hetzelfde voorbeeld van G. (...). Daarop wordt u gewezen op het feit dat u telkens, naar eigen zeggen, slechts voorbeelden geeft en pas als u de vraag over wie u concreet in de gaten moest houden op de luchthaven een derde keer gesteld wordt, verklaart u dat het om N. B. (...) en haar familie ging. Wanneer u hen in de gaten moest houden, weet u echter niet concreet ('na 16 maart, ongeveer een maand later'); ook naar waar ze vlogen, herinnert u zich niet (CGVS p. 11-12). Gevraagd of er naast B. (...) nog mensen waren, heeft u het over T. S. (...) en G. G. (...) en verklaart u dat hun vraag (van de SOD) om samenwerking constant was. Daarop verklaart u dat men u in totaal twee keer naar een reisroute vroeg; de eerste keer in verband met B. (...) ongeveer een maand na 16 maart 2010 en de tweede keer 'na twee maanden'. Die tweede keer ging het volgens u om S. N. (...), maar die kon u naar eigen zeggen niet terugvinden op de passagierslijst (CGVS p. 12). Daarnaast verklaart u dat u ergens in september 2010 werd meegenomen en geslagen door de SOD waarbij ze van u informatie vroegen over de oppositiepartijen. Gevraagd welke informatie, verklaart u 'over wat voor verhoudingen we hadden met andere partijen. Of onze partijen andere partijen consulteerde. De briefwisselingen tussen die partijen'. Over welke partijen het precies ging, kan u echter niet zeggen ('gelijk welke'). U verklaart ook dat u persoonlijk 'een paar keer' kopies van de zittingen van uw partijcomité heeft doorgegeven, maar wanneer dat was, weet u niet meer

(CGVS p. 12-13). Even later zegt u dan weer dat u nooit informatie over de partij heeft doorgegeven. Als u gevraagd wordt waarom u dan eerder zei dat u wel een paar keer de verslagen had doorgegeven, antwoordt u dat u dat niet weet (CGVS p. 13). Over deze vasthouding in september 2010 verklaart u overigens dat u werd meegenomen naar een appartementsgebouw in een wijk van de stad Tbilissi en nog eens in februari 2011 naar een bos (CGVS p. 13-14), terwijl u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat u in september 2010 in een bos zwaar geslagen werd (vragenlijst CGVS 21.11.2011 p. 3 vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, herhaalt u dat het in februari 2011 in een bos was (CGVS p. 14), waarmee u deze tegenstrijdigheid echter niet opheft. Verder verklaart u dat uw schoonbroer David Gudjabidze erin slaagde uw probleem met de SOD op te lossen, terwijl u zelf in Oekraïne verbleef (zie onder). U verklaart dat hij daartoe naar de Generale Inspectie trok waar hij via een medewerker de garantie kon verkrijgen dat u geen problemen meer zou hebben met de SOD als u zou terugkeren naar Georgië, op voorwaarde dat u zelf uw ontslag bij de luchthaven indiende. Wanneer uw schoonbroer precies naar de Generale Inspectie ging om dat te regelen, weet u echter niet, evenmin als de naam en de functie van de Inspectie-medewerker via wie hij alles kon regelen of de manier waarop alles gebeurde (CGVS p. 15-16). U verklaart ook dat u in de periode tussen uw ontslag (1 mei 2011) en het telefoontje van de SOD (begin oktober 2011) niets hoorde van de SOD of er niet mee in contact kwam (CGVS p. 17), terwijl u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat u in mei 2011 ontslag nam en steeds in het oog werd gehouden (vragenlijst CGVS 21.11.2011 p. 3 vraag 3.5). Uw verklaring ('ja. Waarom zou ik anders ondergedoken leven? Dat is toch evident', CGVS p. 17) is echter niet afdoende waarom u zich op dit punt tegenspreekt. Ten slotte verklaart u dat uw schoonbroer door de SOD werd aangevallen in Tbilissi omwille van u ergens tussen 10 en 12 november 2011; u herinnert zich echter niet waar dat precies in Tbilissi gebeurde, noch waarheen hij daarna met de auto gebracht werd (CGVS p. 19).

Al deze verklaringen zijn bijzonder ongeloofwaardig. Als u daadwerkelijk drie keer werd meegenomen en geslagen door de SOD, als zij daadwerkelijk informatie van de oppositie van u wilden en als zij u daarom daadwerkelijk valselijk beschuldigden van druggebruik (waarvoor u uiteindelijk veroordeeld werd tot het betalen van een administratieve boete, CGVS p. 8 & p. 12), is het immers bijzonder opvallend dat u zo veel moeite schijnt te hebben bij het concreet benoemen van de twee oppositiefiguren die u op de luchthaven in de gaten moest houden en daarbij telkens andere namen noemt en dit niet concreet, maar slechts bij benadering in de tijd kan situeren; dat u aanvankelijk verklaarde dat ze u 'constant' om uw medewerking vroegen terwijl later blijkt dat dat slechts twee keer het geval was en zich hierover überhaupt tegenspreekt; dat u niet weet over welke partijen u informatie heeft doorgegeven of hoeveel keer en wanneer dat precies gebeurd is; dat u niet weet wanneer u precies in september 2010 meegenomen en geslagen werd (hoewel u dat wel concreet kon situeren voor uw ontvoeringen op 16 maart 2010 en 7 februari 2011); dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop u werd meegenomen en geslagen in een bos en over het feit of u nog wat hoorde van de SOD vanaf mei 2011; en dat u geen details kent over de tussenpersoon bij de Generale Inspectie en de manier waarop uw schoonbroer uw probleem oploste, noch over de precieze omstandigheden waarbij uw schoonbroer zelf slagen kreeg omwille van u toen u al vertrokken was uit uw land.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door bijzonder merkwaardig gedrag dat u vertoont nadat uw problemen met de SOD uitgebroken waren. Zo verklaart u dat u op 7 februari 2011 werd opgebeld door de SOD die u vroeg om hen te ontmoeten, een verzoek waarop u vrijwillig ingaat (CGVS p. 13). Het is echter weinig plausibel dat iemand die reeds tweemaal door de SOD werd meegenomen, bedreigd en geslagen, zich een half jaar later zomaar vrijwillig bij diezelfde dienst zou gaan aanmelden omdat ze dat telefonisch vroegen. Uw verklaring dat u geen keuze had en dat ze reeds eerder gedreigd hadden drugs in uw zak te steken om u te kunnen veroordelen (CGVS p. 13), is in dit opzicht weinig aannemelijk. U verklaart ook dat u in maart 2011 tien dagen naar Oekraïne ging met het vliegtuig en met uw eigen internationaal reispaspoort, omdat u bang was (CGVS p. 14). Niet alleen doet uw terugkeer naar Georgië nadat u het land eerst verlaten had uit vrees voor de autoriteiten (i.e. SOD) op ernstige wijze afbreuk aan uw vrees voor vervolging vanwege diezelfde autoriteiten; als er al enig geloof aan uw relaas kan gehecht worden – quod non – en als de autoriteiten in uw land u effectief zouden vervolgen, is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zowel bij uw vertrek uit Georgië als bij uw terugkomst geen enkel probleem ondervond bij de identiteitscontroles op de luchthaven die u doorliep op de gewone manier met uw internationaal reispaspoort, zoals u verklaart (CGVS p. 14-15). Ten slotte verklaart u dat u een week na uw ontslag (dd 1 mei 2011) op verschillende adressen bij familie en vrienden ging onderduiken. Langs de andere kant trouwde u in de zomer van 2011 voor de kerk, waarbij de ceremonie plaatsvond in een kerk op de hoek van een ziekenhuis op de Moskoulaan in Tbilissi, nota bene uw eigen straat waar u woonde (CGVS p. 2 + document 3 in administratief dossier). U verklaart ook dat u in oktober 2011 in het kantoor van uw partij

(i.e. Pushkinstraat in Tbilissi) twee keer deelnam aan gesprekken van uw partij met collega-opposanten rond Bini Ivanishvili en dat uw taak daarbij was het verslag te noteren en achteraf te versturen naar de aanwezigen (CGVS p. 7 & p. 17). Als u daadwerkelijk problemen kende met de autoriteiten van uw land, door wie u op ernstige wijze zou zijn vervolgd, is het Commissariaat-generaal echter van oordeel dat het helemaal niet te rijmen valt dat u zich tijdens uw periode van onderduiken nog in het openbaar vertoont om te trouwen (voor de kerk) en vergaderingen van uw partij bij te wonen. Ten slotte verklaart u op 2 november 2011 uit Georgië vertrokken te zijn met uw vader die u en uw gezin met de wagen naar Armenië bracht. Aan de grenscontrole toonde u uw interne identiteitskaart maar daarbij ondervond u geen enkel probleem (CGVS p. 9). Hierover dient dezelfde opmerking gemaakt te worden als bij uw eerdere vertrek naar en terugkomst uit Oekraïne.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals fundamenteel onderuit gehaald door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw over elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u uw vrouw op de hoogte bracht van uw twee aanhoudingen op 16 maart 2010 en 7 februari 2011 nadat de SOD u opbelde in oktober 2011 (CGVS p. 18), terwijl uw vrouw verklaart dat zij reeds van deze feiten wist op de data waarop ze effectief voorgevallen waren (nl. 16.03.2010 en 7.02.2011) (CGVS vrouw p. 5). Hiermee geconfronteerd, verklaart ze dat het kan dat u andere dingen heeft verteld (CGVS vrouw p. 5). Dit antwoord biedt echter geenszins een verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Daarnaast verklaart u dat uw vrouw tijdens uw verblijf in Oekraïne een dreigetelefoon kreeg en dat ze u daarover vertelde twee dagen na uw terugkeer (CGVS p. 18), terwijl uw vrouw verklaart dat ze u daarover vertelde reeds enkele uren nadat u teruggekomen was uit Oekraïne (CGVS vrouw p. 4). Hiermee geconfronteerd, verklaart ze niet meer te weten wanneer ze het u vertelde (CGVS vrouw p. 5). Aangezien ze eerst een concreet antwoord had gegeven op de vraag wanneer ze u daarover vertelde, is haar verklaring voor deze tegenstrijdigheid echter weinig overtuigend. U verklaart dat u ging onderduiken een week na uw ontslag van 1 mei 2011 (CGVS p. 16), terwijl uw vrouw verklaart dat dat al vanaf maart of april 2011 was (CGVS vrouw p. 5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt ze 'ik weet het niet' (CGVS p. 7). U verklaart hierover ook dat u uw vrouw vertelde dat u in Telavi was, in Batumi, in Khavali, in Pasachuari en in Lanchkuti (CGVS p. 17), terwijl uw vrouw verklaart dat zij enkel weet heeft van Telavi en Khavali waar u verbleef (CGVS vrouw p. 5). Als ze erop gewezen wordt dat u verklaarde dat u haar ook vertelde over Batumi, Pasachuari en Lanchkuti, zegt ze dat ze daarover niets weet (CGVS vrouw p. 6). Ten slotte verklaart u dat u in de periode dat u onderdook geen telefonisch contact had met uw vrouw (CGVS p. 17), terwijl uw vrouw verklaart dat jullie toen wel vaak telefonisch contact hadden (CGVS vrouw p. 6). Hiermee geconfronteerd, verklaart ze 'ik weet het niet' (CGVS vrouw p. 7). Geen enkele van de verklaringen van uw vrouw over deze tegenstrijdigheden omtrent uw onderduiken, zijn echter overtuigend. Nochtans kan van jullie verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen, aangezien u op dat moment ondergedoken was voor de autoriteiten, dé instantie waarvoor jullie op de vlucht zijn gegaan uit Georgië.

Ten vierde, wat betreft uw reisroute, verklaart u van Georgië naar Armenië gereden te zijn met uw eigen interne identiteitskaart en in Yerevan (Armenië) het vliegtuig genomen te hebben naar Kiev (Oekraïne) met uw internationaal reispaspoort. Van daar ging u met een minibus naar België. U verklaart dat u al uw documenten had afgegeven en dat de persoon die uw reis regelde u zei dat hij uw paspoort op een bepaald moment moest tonen maar dat u verder van niets weet en niet weet onder welke naam of nationaliteit u reisde. U verklaart ook dat u onderweg niets gemerkt heeft van een identiteitscontrole (CGVS p. 9-10). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u niet weten onder welke naam en nationaliteit u reisde en dat u onderweg geen identiteitscontrole zou gekregen hebben. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch internationaal reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt ook de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Rekening houdend met alle bovenstaande argumenten, concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van uw lidmaatschap van de politieke oppositie en omwille van het feit dat u over bepaalde informatie over de oppositie zou beschikken. De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze deze beslissing in uw voordeel zouden veranderen. Uw huwelijksakte, uw

geboorteakte en die van uw kinderen, uw interne identiteitskaart, uw rijbewijs en uw badge als reservist in het leger bevatten immers louter persoonsgegevens van u en uw kinderen, die hier niet betwist worden. Uw partijlidkaart en de aanbevelingsbrief van uw partijvoorzitter bevestigen uw politiek engagement maar hebben op geen enkele manier betrekking op de door u aangehaalde problemen als gevolg hiervan. Met de aanbevelingsbrief van uw werk toont u aan dat u effectief op de luchthaven van Georgië werkte tot 1 mei 2011 maar dit document is evenmin een tastbaar bewijs van de door u aangehaalde feiten. Dat u uw ontslag zou hebben ingediend onder druk van de SOD – voor zover daar nog geloof aan gehecht kan worden – kan ook niet afgeleid worden uit dit document. De openbare brief van uw partijvoorzitter aan de VN, de OVSE, de Raad van Europa, de G7, de EU en de NAVO handelt niet over uw persoonlijke problemen en is bijgevolg niet relevant voor de door u opgesomde problemen. Dit is bovendien een publiek document; het is dan ook moeilijk te geloven dat de SOD van u zou eisen hen dit soort informatie op illegale manier te bezorgen zoals u beweert (CGVS p. 10). Ten slotte legt u zeventien documenten voor in verband met uw gerechtelijke veroordeling op 27 maart 2010 wegens druggebruik (zie documenten 8-24 in administratief dossier). Deze bevestigen inderdaad uw veroordeling maar tonen op geen enkele wijze aan dat u valselijk zou beschuldigd zijn van druggebruik zoals u beweert (CGVS p. 8). Dat aan deze bewering geen enkel geloof kan gehecht worden, werd hier overigens reeds uitvoerig beargumenteerd. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing."

Uw interne identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden en verandert bijgevolg niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot. Zij heeft verklaard dat zij zich voor haar asielaanvraag beroept op de problemen van haar man en dat zij persoonlijk geen problemen had in haar land (CGVS p. 4). Zij roept geen eigen motieven in. In haar verzoekschrift beroept zij zich op dezelfde middelen als haar echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 82 377 van 4 juni 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Verzoeker zet uiteen wat volgt:

"(...) Het CGVS is een quasi-jurisdictionele overheid, waarbij een aantal elementaire regels gelden die dienen gerespecteerd te worden (cfr. RVS, 109.702, 08.08.2002 (zaak Kaduma), cfr. EHRM, Conka/België, 05.02.2002, 68).

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996). De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 en 52 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming.

Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk. Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen. Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

Verschillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen.

Bovendien zijn in het geval van tegenstellingen en lacunes deze niet noodzakelijk van die aard een weigeringsbeslissing te gronden (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999).

Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr. 98.160, Dimole / CGVS).

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu is geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat CGVS er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige het in twijfel trekken van het feitenrelaas door te stellen dat de antwoorden van verzoeker te vaag zouden zijn en waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige - verkeerde - interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de houding van verzoeker.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel actief wordt op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Het is ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek terzake naar deze personen gaat oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn.

Dit geldt in casu des te meer verzoekster gewag maakt van de naam van Z.C. (...), D.G.(...), B.I. (...), L.G. (...), N.B. (...), T.S. (...), S.E. (...), Enz.

Dit zijn personen die gemakkelijk controleerbaar zijn, en door geen controle door te voeren, is er duidelijk sprake van onbehoorlijk bestuur.

Waarom eerst al de feiten en namen en data vragen om vervolgens er niets mee te doen en ze niet verder te onderzoeken, tenzij dan om actief op zoek te gaan naar argumenten om een reeds op voorhand negatieve beslissing te gaan motiveren en dit op basis van beweerdelijke ongeloofwaardigheid bij gebreke aan voldoende details.

Er wordt ten onrechte gesteld dat verzoeker vaag zou zijn, en tegenstrijdig, terwijl hij talloze namen opgeeft en ook duidelijk stelt wat er is gebeurd doch er niet de moeite wordt gedaan dit ter plaatse te controleren.

Er was aan verzoeker de opdracht gegeven niet om specifiek één persoon te contro leren, wel om van zodra hij een oppositielid, welk oppositielid dan ook, op de luchthaven zag, hij hen zou opbellen met meer informatie over de vluchtroute die hij nam.

Idem voor wat betreft de tweede maal dat verzoeker werd opgepakt. Er werd hem geen informatie gevraagd over één oppositiepartij in het bijzonder, wel over alle op positiepartijen in het algemeen.

Verder dient vastgesteld dat verwerende partij in gene mate rekening houdt met de opmerkingen die door verzoeker en zijn advocaat zijn gemaakt geworden betreffen de inhoud van het gehoor door DVZ.

Er werd van in den beginne opgemerkt dat verzoeker NIET in september 2010 maar in februari 2011 was geslagen in een bos, Hiermee werd echter geen rekening gehouden in de uiteindelijke beslissing, en er wordt gewag gemaakt van een tegenstrijdigheid terwijl in werkelijkheid de vermelding in het verslag door DVZ verkeerd was en dit reeds bij aanvang van het gehoor CGVS werd gemeld.

Verder wat betreft de regeling die schoonbroer trof met de Generale Inspectie, is het inderdaad zo dat verzoeker hier niet al te veel details vanaf weet, hij was immers niet mee met zijn schoonbroer, en heeft achteraf niet zitten vragen welke dat juist de regeling was tussengekomen of nog andere details. Hij was blij dat alles geregeld was en stelde zich geen verdere vragen.

Verder wat betreft de periode tussen mei en oktober 2011 was het zo dat verzoeker geen contact had met de SOD, doch wel was zo dat hij in het oog gehouden werd gehouden door hen, zonder dat zij contact namen met hem. Verder wat het feit betreft dat de schoonbroer van verzoeker werd aangevallen door SOD, is het inderdaad zo dat verzoeker niet de juiste omstandigheden kent, dit om dat het voor hem onmogelijk is met zijn schoonbroer te spreken hierover aangezien alles wordt afgeluisterd en er anders zeer zware gevolgen zullen optreden voor zijn schoon broer.

Verzoeker heeft van in den beginne verklaard dat hij verschillende malen werd verzocht om medewerking, en hij heeft zijn verklaring hierover nooit veranderd of heeft zich ook nooit tegengesproken hieromtrent. Misschien ligt het één en ander aan het feit dat er een verschillende vertaling heeft plaatsgevonden, verzoeker heeft altijd hetzelfde gezegd.

Gelet op hetgeen voorafgaat meent verzoeker dat er geen enkele tegenstrijdigheid ten zijne laste kan weerhouden worden die niet op een plausibele wijze kan uitgelegd worden en verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water in een poging der gelijke tegenstrijdigheden te vinden die er niet zijn.

Er dien trouwens vastgesteld dat het een constante is in de beslissingen die genomen worden betreffende aanvragen van personen uit de Kaukasus, met name er gesteld wordt dat de verklaringen te vaag zijn, en verder telkens opnieuw wordt vergeleken met de houding van een "model-vluchteling", en telkens gesteld wordt dat de houding van de verzoeker niet overeenstemt met de houding die van een

vluchteling zou kunnen verwacht worden, hierbij niet gestoord door het feit dat de omstandigheden tot gevolg hebben dat elke vluchteling niet zomaar kan vergeleken worden met een model-vluchteling waarvan het profiel eenzijdig is opgemaakt door CGVS en vervolgens ook de vergelijking met dit eigen model geheel eenzijdig gebeurt door CGVS.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending van art. 48/3 Vreemdelingenwet om de asielaanvraag van verzoeker als ongeloofwaardig te gaan op basis van een dergelijke vergelijking met een "model vluchteling", hetgeen bovendien niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel dient bekeken te worden en er niet zomaar een algemeen principe kan gehanteerd worden inzake de houding die een asielzoeker zou moeten aannemen om beroep te kunnen doen op asiel.

Verzoeker blijft bij zijn feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal te vertellen, en het kan hem niet ten kwade geduid worden dat hij in de geschetste omstandigheden, zich niet nog langer in gevaar heeft gebracht om nog eerst de nodige bewijsstukken te verzamelen.

De argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegen strijdigheden, die hier echter niet aan de orde zijn, en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat de verklaring van verzoeker zomaar als ongeloofwaardig wordt afgedaan, is geenszins overtuigend temeer er in gene mate rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker uiteraard in casu ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is.

Besluitend dient vastgesteld dat verzoeker die de waarheid verteld heeft en op basis van deze waarheid onmiskenbaar zou moeten erkend worden als vluchteling, door het feit dat een bepaalde systematiek wordt gevolgd bij het onderzoek der aanvragen (telkens "te vaag", "geen informatie gevraagd"), zonder dat zelf een onderzoek wordt verricht op basis van de gegevens uit het asielrelaas, thans niet wordt erkend als vluchteling.

Het gaat toch niet op om een vergelijking met een zgn. "modelvluchteling" door te voeren, vergelijking die mank loopt, waarbij dient vastgesteld dat volgens verwerende partij quasi elkeen die asiel aanvraagt in België afwijkt van dit model.

Hoe kan er sprake zijn van een zgn. "model" als niemand aan dit model voldoet? Dit evenwel terzijde, aangezien het pijnpunt uiteraard zit in het feit dat deze vergelijking enkel verdoezelt wat zou moeten gebeuren en niet gebeurd is, een grondig onderzoek van de feiten door verzoeker aangehaald. Verzoeker betwist dat hij bijzonder merkwaardig gedrag zou gesteld hebben.

Het feit dat verzoeker wanneer hij werd opgebeld door SOD vrijwillig ingaat op het verzoek om zich aan te melden, is geenszins merkwaardig aangezien verzoeker als hij niet zelf ging, maar al te goed wist dat zij hem zouden komen halen met alle gevolgen van dien. Dit werd door verzoeker ook zo verklaard, doch zomaar terzijde geschoven door verwerende partij, die daarmee haar eigen waarheid, in strijd met de werkelijkheid gaat fabriceren.

Verder wat betreft het gebruik van het eigen reispaspoort is het zo dat verzoeker niet als crimineel geseind stond, als zijnde iemand die een crimineel feit heeft gepleegd, zodat er geen enkele reden was waarom hij zijn eigen internationaal paspoort niet had kunnen gebruiken. Bovendien is verzoeker steeds werkzaam geweest op de internationale luchthaven, zodat hij goed weet hoe de zaken er aan toe gaan.

Verder wat betreft het trouwen voor de kerk, is het zo dat deze trouwplechtigheid in de kerk doorging en er in totaal slechts enkele mensen aanwezig waren, het was dus een zeer beperkte kring van aanwezigen, waarbij verzoeker al deze personen kende. Er is dus geen sprake van een grote "openbare" plechtigheid eerder een kleine plechtigheid in zeer beperkte kring (verzoeker, vrouw, moeder, zuster, vriend, kinderen). Idem wat betreft zijn aanwezigheid op de vergaderingen van zijn politieke partij, ook hier was er sprake van een beperkte kring van gelijkgezinden.

Verzoeker meent ook dat er geen fundamentele tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaring en deze van zijn vrouw.

Wat de telefonische contacten tussen verzoeker en zijn vrouw betreft, heeft zijn vrouw eerlijkheidshalve gesteld dat zij niet meer goed wist wanneer deze hadden plaatsgevonden.

Wat betreft het onderduiken is het zo dat zowel verzoeker als zijn vrouw verklaarden dat verzoeker ging onderduiken vanaf ongeveer maart 2011. Verzoeker stelde niet dat hij ging onderduiken vanaf 1 mei 2011, hij ging onderduiken na zijn ontslag, weze in maart/april 2011, met einde opzegtermijn voorzien 1 mei 2011.

Wat betreft de plaatsen waar verzoeker was ondergedoken, is het zo dat verzoeker in Thelavi en Khavali familie heeft, en zijn vrouw dit wist, wat de andere steden betreft, dit waren kennissen, en zijn vrouw wist niet juist waar deze woonden.

Wat betreft de telefonische contacten is het zo dat deze er wel waren, doch niet tussen verzoeker en zijn vrouw, wel tussen verzoeker en zijn kinderen. Daarom is het dat verzoeker stelde dat er geen contacten waren, en anderzijds zijn vrouw verklaart dat er wel waren.

Ook inzake zijn reisroute is verzoeker eerlijk geweest (zie verder) en kan er geen on geloofwaardigheid geargumenteed worden door verwerende partij tenzij dan door de waarheid geweld aan te doen.

In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 4 Vreemdelingenwet. (...)

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur; van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen wat volgt:

"(...) De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CEREXHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat op werpen zagezegd ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker.

Dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch hij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten.

Het is een essentieel rechtsprincipe dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden.

Uit het geheel der gebeurtenissen, blijkt duidelijk dat er sprake is van een gegronde vrees, waarbij er niet verwacht kan worden dat verzoeker ook nog eens bewijsstuk ken hiervan voorlegt, hetgeen onmogelijk is, en tevens uit het gebrek aan heel veel details ook geenszins kan afgeleid worden dat hetgeen verzoeker stelt, niet aannemelijk zou zijn.

Verzoeker heeft de werkelijkheid gesteld, en de werkelijkheid is altijd aannemelijk, zo niet faalt het systeem, zoals hier klaarblijkelijk gezien de negatieve beslissing CGVS.

Ook de bewering alsof verzoeker niet eerlijk zou geweest zijn in zijn verklaringen omtrent de vlucht naar België is niet correct.

Deze argumentatie komt trouwens in elke beslissing voor die wordt genomen betreffende personen uit de Kaukasus.

Terwijl er dagdagelijks mensen Europa binnenkomen via allerlei smokkelroutes, is verwerende partij blind voor deze praktijken en stelt zij zomaar gratis dat het onmogelijk zou zijn om hier binnengesmokkeld te worden op de wijze zoals verhaald door verzoeker. Waarom zou verzoeker trouwens liegen over zijn reisroute. Hij heeft daar geen enkel belang bij.

Verzoeker is via mensensmokkelaars in België geraakt, waarbij hem op het hart werd gedrukt zo weinig mogelijk op te vallen en alleszins niets te zeggen, dat zij wel alles zouden regelen.

Zo is ook gebeurd, en de verslagen van verwerende partij ogen op papier misschien wel mooi, zij stroken niet met de werkelijkheid in casu.

Het is verder algemeen geweten dat op de grens mits betaling van voldoende bedragen de buitengrensposten gemakkelijk omzeild kunnen worden, en dat is ook wat hier gebeurd is.

Moesten er werkelijk zo'n strenge controles zijn als beweerd door verwerende partij in haar beslissing, de toestroom van personen zou zekerlijk drastisch lager liggen en mensensmokkelaars zouden geen kans hebben, quod non.

Het is trouwens opvallend dat verwerende partij poneert in haar beslissingen dat documenten vrij kunnen gekocht worden, doch anderzijds niet aanvaardt dat men zich de toegang tot het Schengengebied kan kopen, hetgeen dagdagelijks gebeurt. Dagdagelijks slagen vele vluchtelingen erin om de buitengrens van het schengengebied binnen te komen zonder dat zij gecontroleerd worden dit enkel en alleen door het feit dat aan de grensposten betaald wordt.

Dit is ook de essentie van mensensmokkel, met name het geheimelijk over de grens brengen van personen, en thans gaan beweren dat dit onmogelijk zou zijn of niet zou gebeuren, is de werkelijkheid niet willen zien, zoals verwerende partij placht te doen. (...)

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play beginsel.

Verzoeker zet uiteen wat volgt:

"(...) De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die

aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden.

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Georgië en er is geen enkele motivering dienaangaande.

Het besluit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus dient geweigerd te worden, wordt in gene mate gemotiveerd, en blijkt ook uit geen enkel element uit de bestreden beslissing.

Minstens is het zo dat de situatie in Georgië in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoont dat deze specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar te poneren dat er weigering is van subsidiaire beschermingsstatus, is er manifeste schending van de materiële motiveringsplicht en is er manifeste schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/4 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster onderzocht en in ogen schouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan. (...)"

2.2. Gelet op de inhoudelijke overlapping van de drie aangevoerde middelen worden deze samen behandeld in onderstaande analyse.

2.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van een stereotiepe motivering voert de Raad aan dat dit geenszins blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en dit argument feitelijke grondslag mist.

In zoverre verzoeker eveneens de schending van de formele motiveringsplicht beoogt stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

2.6. De schending van de artikelen 3 en 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.7. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal zich er toe beperkt heeft tot het verwijzen naar een stereotiepe motivering en voor het overige het feitenrelaas in twijfel trekt door te stellen dat de antwoorden van verzoeker te vaag zouden zijn en waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de houding van verzoeker.

De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak

om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Vooreerst wordt er gemotiveerd dat verzoeker zijn relaas zeer vaag is en dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Vervolgens wordt er vastgesteld dat de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt ondermijnd door bijzonder merkwaardig gedrag dat niet strookt met de beweerde vrees voor vervolging. Er wordt tevens vastgesteld dat verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Vervolgens wordt er ook vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen aangaande de reisroute ook niet geloofwaardig zijn. Tot slot wordt er gemotiveerd dat de documenten die verzoeker neerlegt niet van die aard zijn om de beslissing in zijn voordeel te veranderen.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Waar verzoeker aldus aanvoert dat het niet correct is dat waar verzoeker naar derden verwijst en ook hun naam geeft men zomaar zonder enig onderzoek stelt dat de situatie van deze personen niet relevant zou zijn. De Raad benadrukt vooreerst dat de commissaris-generaal oordeelt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt. De bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas rust in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het is niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad wijst er ook op dat de commissaris-generaal niet zomaar stelt dat de situatie van de personen waarnaar verzoeker verwijst niet relevant zou zijn. De commissaris-generaal somt een resem vaststellingen op op basis waarvan er wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen zeer vaag zijn alsook tegenstrijdig. De stelling van verzoeker dat de commissaris-generaal onderzoek zou moeten doen naar deze personen kan zeker niet gevolgd worden, temeer de verklaringen van verzoeker behept zijn door vaagheden en tegenstrijdigheden en deze op zich dus niet aannemelijk zijn. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker hieromtrent geen enkel concreet element aanvoert ten einde aan te tonen dat de motivering op dit punt niet correct zou zijn. Waar verzoeker telkenmale een gelijksoortige redenering maakt in de uiteenzetting van zijn middel kan er dienstig worden verwezen naar het feit dat de bewijslast in de eerste plaats rust bij verzoeker zelf.

De Raad verwijst dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat geschraagd wordt de stukken van het administratief dossier en luidt als volgt:

“(…)

Al deze verklaringen zijn bijzonder ongeloofwaardig. Als u daadwerkelijk drie keer werd meegenomen en geslagen door de SOD, als zij daadwerkelijk informatie van de oppositie van u wilden en als zij u daarom daadwerkelijk valselijk beschuldigden van druggebruik (waarvoor u uiteindelijk veroordeeld werd tot het betalen van een administratieve boete, CGVS p. 8 & p. 12), is het immers bijzonder opvallend dat u zo veel moeite schijnt te hebben bij het concreet benoemen van de twee oppositiefiguren die u op de luchthaven in de gaten moest houden en daarbij telkens andere namen noemt en dit niet concreet, maar slechts bij benadering in de tijd kan situeren; dat u aanvankelijk verklaarde dat ze u ‘constant’ om uw medewerking vroegen terwijl later blijkt dat dat slechts twee keer het geval was en zich hierover überhaupt tegensprekt; dat u niet weet over welke partijen u informatie heeft doorgegeven of hoeveel keer en wanneer dat precies gebeurd is; dat u niet weet wanneer u precies in september 2010 meegenomen en geslagen werd (hoewel u dat wel concreet kon situeren voor uw ontvoeringen op 16 maart 2010 en 7 februari 2011); dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop u werd meegenomen en geslagen in een bos en over het feit of u nog wat hoorde van de SOD vanaf mei 2011; en dat u geen details kent over de tussenpersoon bij de Generale Inspectie en de manier waarop uw schoonbroer uw probleem oploste, noch over de precieze omstandigheden waarbij uw schoonbroer zelf slagen kreeg omwille van u toen u al vertrokken was uit uw land.

(…)”

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal “actief op zoek gaat naar argumenten om een reeds voorhand negatieve beslissing te motiveren en dit op basis van beweerdelijke

ongeloofwaardigheid bij gebreke aan voldoende details" en dat de commissaris-generaal "spijkers op laag water zoekt in een poging om dergelijke tegenstrijdigheden te vinden die er niet zijn" en waar verzoeker beweert dat er telkens opnieuw wordt vergeleken met een model vluchteling en dit niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel dient beoordeeld te worden, merkt de Raad op dat verzoeker wederom volledig voorbijgaat aan de bewijslast die in de eerste plaats rust bij hem. Bovendien beperkt verzoeker zich tot loutere hypothetische beweringen zonder deze in concreto hard te maken en zonder de motieven op zich in concreto aan te vechten.

De commissaris-generaal stelt terecht in zijn nota dat "verzoeker in een poging de motieven te weerleggen blijft steken in loutere beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van het Commissariaat-generaal en het uiten van ongefundeerde insinuaties, maar dit zonder één element te weerleggen."

De post factum stellingen van verzoeker die hij opsomt in zijn uiteenzetting aangaande het eerste middel zijn zwakke beweringen die louter blijken geven van het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing doch op zich worden de motieven niet betwist en vinden bovendien geen steun in het verhoorverslag.

Aangaande het motief dat hij merkwaardig gedrag heeft gesteld die niet strookt met zijn beweerde vrees voor vervolging en aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat er tegenstrijdige verklaringen zijn vastgesteld tussen verzoeker en zijn echtgenote stelt de Raad vast dat verzoeker louter post factum verschoningsgronden aanbrengt die geenszins in staat zijn om de motieven, die gebaseerd zijn op de vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de motivering van de bestreden beslissing geschraagd wordt door de stukken van het administratief dossier en verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt teneinde de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De bewijslast rust bij verzoeker.

Ook de stelling van verzoeker dat er zich een vergissing zou hebben voorgedaan met betrekking tot de verklaringen die hij heeft vastgelegd met betrekking tot zijn vasthoudingen kan niet worden gevolgd daar dergelijke vergissing geenszins blijkt uit het verhoorverslag en de verwerende partij merkt terecht op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een vastgestelde tegenstrijdigheid louter hypothetisch stellen dat zijn verklaring verkeerdelijk werd weergegeven. Er dient bovendien gewezen te worden op het feit dat de motieven van de bestreden beslissing als een geheel van motieven dient te worden beschouwd.

Verder beperkt verzoeker zich zowel in zijn tweede als derde middel tot het louter herhalen van de asielmotieven of het hernemen van een bepaalde argumentatie. Het louter herhalen van het asielrelaas is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoeker stelt dat men geen rekening houdt met het feit dat hij getraumatiseerd is kan eveneens niet worden aangenomen daar verzoeker geen enkel medisch attest aanbrengt omtrent zijn psychologische toestand en dit ook niet blijkt uit enig ander stuk van het administratief dossier of het gehoor.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt teneinde de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, doch hij louter hypothetische beweringen uit omtrent het feit dat zijn asielrelaas niet zou zijn gebaseerd op een correcte en zorgvuldige feitenvinding zonder concreet deze bewering hard te maken. Verzoeker toont niet aan dat zijn asielaanvraag niet individueel en zorgvuldig werd onderzocht.

De Raad meent dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en schaart zich achter de bestreden beslissing, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Er kan evenmin worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit het geheel van motieven in de bestreden beslissing de commissaris-generaal heeft geoordeeld tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Het verzoek van verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen, minstens om de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal kan niet worden ingewilligd."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS